UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Corpus Juris Canonici

Gregor <XIII., Papst>

Coloniae Munatianæ, 1665

XXIX. De Clericis non residentibus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-62915

Visual Library

DE CLERICIS NON RESIDENTIBUS.

TITVLVS XXIX.

Si conferatur beneficium non idoneo ad reſidendum, & proviſus privandus eſt beneficio, & collator conferendi poteſtate. h.d.

DEbent *a* autem hi, quibus Eccleſiaſtica miniſteria ſunt committenda, tales deligi, qui & reſidere in Eccleſia, & curam demandati ſibi officii per ſeipſos valeant exercere: quòd ſi aliter actum fuerit, & qui receptus fuerit, quod contra ſacros canones acceperit, amittet: & qui dederit, largiendi poteſtate privabitur.

Qui ſine cauſa non reſidet, poſt monitionem privandus erit: & quæ ſint juſtæ cauſæ non reſidendi. h.d.

SI tamen ab initio idonei ad reſidendum reputati, poſtea Eccleſias, vel præbendas ſibi conceſſas, ſine juſta & neceſſaria cauſa deſerant, ſi moniti & congruo tempore expectati non redierint, eis privari poterunt. Iuſtæ non reſidendi cauſæ ſunt: veluti, ſi quis aut Romano Pontifici, aut proprio Epiſcopo obſequium exhibeat. Item, ſi jura, & negotia Eccleſiæ ſuæ fideliter proſequatur, aut ſi, ut ſtudiorum cauſa abeſſe poſſit *b*, eſt alicui ſpecialiter indultum, & ſi quæ ſunt aliæ ſimiles.

Ad memoriam juvandam inducit repetitionem. h.d.

HÆc de præbendis, & dignitatibus, atque illarum proviſionibus dixiſſe nos ſufficiat. Verùm, quia in hoc tractatu diffusè immorati ſumus, ut ſequentia præcedentibus meliùs contexamus, quædam in memoriam reducemus. Perſonarum ergo quidam laici ſunt, quidam clerici. Rurſus clericorum quidam ſunt in ſacerdotio conſtituti, quidam in ſacris, licet non in ſacerdotio, quidam nec in ſacris nec in ſacerdotio. Eorum rurſus, qui in ſacerdotio conſtituti ſunt, quidam ſunt in celſiore gradu, ut Epiſcopi, quidam in inferiore, ut Presbyteri. In ſacris verò dicuntur conſtituti Diaconi & Subdiaconi. Qui verò nec in ſacerdotio, nec in ſacris reperiuntur, ii ſunt, qui ſunt in minoribus ordinibus conſtituti. Cæterùm, quoniam adhuc quidam in Eccleſia ſunt, qui non minùs in laicatu, quàm in clericatu conſtituti Domino deſerviunt, ut ſunt regulares ac monachi, reſtat, ut & de his pauca ſubjiciamus.

DE REGVLARIBVS, AC MONACHIS.

TITVLVS XXX.

Regulariter valet argumentum à regulari ad monachum, & contrà. h. d.

QVoniam verò, ſivè de regularibus agendum ſit, ſive de monachis, eadem ferè jura ſervantur, ne verboſa fiat evagatio, dirigamus ſermonem in perſonas monachorum, idem etiam intellecturi de regularibus cæteris. Nam ſi quid in iis propriè ſervetur, ſeparatim oſtendemus.

Ex triplici capite quis ſit monachus. & impubes à patre traditus monaſterio, poſt annum pubertatis poteſt redire ad ſeculum, ſi velit. h.d.

MOnachi *c* fiunt, aut ex paterna devotione, aut ex propria profeſſione, aut ex voti emiſſione. Ex paterna devotione *d* monachus quis efficitur, cùm pater filios impuberes monaſterio offert. Quo caſu, ſi impuberes ſacram tonſuram vel velamina ſuſceperint, quintodecimo ætatis anno moneri debent & inquiri, utrum in ipſo habitu permanere cupiant: ſi permanſuros ſe profeſſi fuerint, vel profeſſionem à ſe priùs factam ratam habuerint, ulteriùs pœnitendi locum non habebunt: ſi verò ad ſecularem habitum reverti maluerint, redeundi licentia concedenda erit, quia ſatis inutile eſt, ut coacta ſervitia domino præſtentur. Qua etiam ratione conſtitutum eſt, ne quis intus ordinari debeat.

Si impubes præter parentum voluntatem monaſterium fuerit ingreſſus, poſſunt parentes intra annum reclamare: ſecus ſi ſit pubes. h. d.

QVòd ſi *a* impubes præter parentum voluntatem tonſuram accepit monachalem, parentes id factum irritare valent: ſed ſi intra annum ad proprium Epiſcopum, vel alium competentem judicem non reclamaverint, revocare ampliùs non poterunt. Si verò in grandiori ætate adoleſcentes ſervire Deo elegerint, non eſt poteſtas parentibus prohibendi.

Profeſſio eſt duplex, tacita & expreſſa, & poteſt fieri etiam ante annum. h.d.

PRopria profeſſione monachus efficitur quis, aut expreſsè, aut tacitè. Expreſsè, ut ſi quis poſt annum probationis habitum ſuſcipiens monachalem, regulis monaſterii obſtringi ſe velle profitetur. Si tamen ante tempus probationis regulariter præfinitum *b*, is qui converti deſiderat, habitum recipit, & profeſſionem emittit, Abbate per ſe vel per alium profeſſionem recipiente, regulari obſervantia obligatur, & verè monachus eſt cenſendus.

Ex cauſa poſt annum poteſt profeſſio differri, ut ſi ingreſſus monaſterium ſit incognitus. Et ſervus triennio in monaſterio commoratus, per monachationem fit liber. h.d.

QVemadmodum autem diſcretus Abbas ex cauſa ante probationis tempus profeſſionem recipere poteſt, ita ex cauſa interdum proferre. Vnde *c* ſi quis incognitus monaſterium ingredi voluerit, ante triennium monachalis habitus concedendus non erit; ne, ſi fortè poſt annum ſtatim præſtetur, poſtea ſervus, aut aliàs inhabilis ad monaſterium deprehendatur. Quòd ſi ſervus per triennium in monaſterio commoratus poſtea monachus effectus fuerit, ex hoc liber etiam efficietur.

Ordinatus ignorante domino ſi fiat monachus, fit liber, aliàs dominus poteſt intra annum recipere ſervum. h.d.

QVinimò *d* ſi priùs ignorante domino ad ſacra miniſteria ordinatus, monachus fieri elegerit, jugum ſervitutis evadet: aliàs intra unius anni ſpacium domino & ſervilem fortunam probare, & ſervum ſuum recipere licebit.

Prædicatores, Minores, & Mendicantes non poſſunt profiteri ante lapſum anni, & recipientes profeſſionem puniuntur. h.d.

QVòd *e* tamen de facultate recipiendi ante annum profeſſionis dicitur, non eſt perpetuum. Prædicatores enim & minores, aliique mendicantium ordines ante annum probationis elapſum, quenquam ad ſui ordinis profeſſionem, vel ſeculi renunciationem faciendam, recipere non poſſunt. Quòd ſi fortè contrà fecerint, & is qui ſic receptus fuerit, eorundem ordini minimè alligabitur, & receptores à receptione ad profeſſionem quorumlibet ſuſpenſi, tam excommunicationi, quàm aliis pœnis, quæ hujuſmodi regularibus pro culpis infligi ſolent, gravioribus ſubjiciendi erunt.

Delatio habitus tacitam oſtendit profeſſionem, & unuſquiſq; debet ſe conformare cum habitu quem gerit. h.d.

TAcitè profitetur quis, cum idoneis conjecturis appa-ret *f*, quòd perpetuò vult Domino in religione ſervire, & vitam ducere monachalem: utputà, habitũ poſt annum retinendo, ubi is noviitiis & profeſſis communis & indiſtinctus eſt, vel profeſſorum habitum ſuſcipiendo, ubi is diſtinctus habetur. Vnde & Toletano Concilio inductũ eſt, ut clerici, qui ſe fingunt habitu & nomine monachos, & non ſunt, corrigantur, & veri monachi fiant.

Ponit differentiam inter expreſſam & tacitã profeſſionem. h.d.

VTrùm autem quis expreſsè profeſſus fuerit, an tacitè, interdum multum intereſt. Expreſſa enim profeſſio,

a *C. quia nonnulli. §. cùm igitur. ext. eod.* b *C. relatum. eo. ti.* c *C. monachum. 20. q. 1.* d *C. illud autem. 20. q. 1.*

a *C. 1. ext. de regul.* b *C. ad Apoſtolicam. ext. eo. tit.* c *C. ſi ſervus. diſt. 14.* d *Ca. ſi ſervus. ubi gl. diſt. 54.* e *C. conſtitutionem. eo. tit. in 6.* f *C. ſtatuimus. ext. eod. tit.*

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN